

РЕШЕНИЕ

№ 221

гр. Пловдив, 08.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Нестор Сп. Спасов

Членове: Емилия Ат. Брусева
Радка Д. Чолакова

при участието на секретаря Катя Н. Митева
като разгледа докладваното от Радка Д. Чолакова Въззивно търговско дело № 20235001000222 по описа за 2023 година

намери следното:

Производство по чл. 258 и следв. от ГПК, образувано по подадена въззивна жалба от ЗАД Д.Б.Ж.З., ЕИК *****, чрез пълномощника адвокат И. Ц., срещу постановеното решение №407 от 08.12.2022 г. по търг.дело №454/2021 г. по описа на Окръжен съд П. в осъдителната му част, с която е присъдено застрахователно обезщетение за неимуществени вреди за разликата над 25 000 лв. до 55 000 лв.

С постановеното решение е осъдено ЗАД Д.Б.Ж.З. да заплати на В. Я. Б. сумата от 55 000 лв., представляваща застрахователно обезщетение за причинените и неимуществени вреди - болки и страдания от непозволено увреждане, вследствие на ПТП, настъпило на 07.09.2020 г. по вина на водача на л.а. О.К. с рег.№ ** **** * – Т.Н.Б. , около 17,05 часа, на PDV **** км. *+*** ПТП, както и сумата от 2 141 лв. имуществени вреди от същото ПТП, ведно със законната лихва върху двете главници, считано от 05.03.2021 г. до окончателното изплащане, като е отхвърлена претенцията за неимуществени вреди до пълния и предявен размер от 80 000 лв., както и за присъждане на лихва за предходен период от 07.12.2020 г. до 04.03.2021 г. С решението са присъдени на страните и разноски по съразмерност, както и ДТ.

Жалбоподателят – застрахователната компания, е останал недоволен от постановеното решение в осъдителната му част за присъдената сума над 25 000 лв. до 55 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди,

като моли да бъде отменено и да се отхвърлят исковата претенция в тази част, а при условие на евентуалност – да се намали, ведно с произтичащите законни последици досежно лихвата и разноските. Моли да се отхвърли изцяло искът за имуществени вреди, поради извършеното в хода на производството негово погасяване, чрез плащане, ведно със законната лихва върху платената сума. Претендира разноски, вкл. се претендира и адвокатско възнаграждение.

Изложил е подробни съображения за неправилност, за нарушаване на материалния закон – чл.52 от ЗЗД и за допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като не е направена пълна и всеобхватна проверка на критериите за справедливост, изведени от съдебната практика, както и са надценени търпените болки спрямо интензитета на травмите и бързото им отшумяване, не е доказано адекватно лечение след настъпилия инцидент и проведена рехабилитация, достигнало се е до прекомерност на присъденото обезщетение.

Посочил е, че на 26.01.2023 г. е превел на ищцата част от претендираното обезщетение за неимуществени вреди – 25 000 лв., както и законната лихва върху тази сума за периода 15.03.2021 г. – 26.01.2023 г. – 4 819,13 лв. Превел е 2 141 лв. обезщетение за имуществени вреди и 412,30 лв. законната лихва върху тази сума за периода 15.03.2021 г. – 26.01.2023 г., като с извършеното погасяване в хода на производството, счита, че искът за неимуществени вреди следва да се отхвърли, като неоснователен.

Срещу въззивната жалба е постъпил отговор от В. Я. Б., чрез пълномощника и адвокат Р. М., в който същата се оспорва по подробни съображения. Моли да се потвърди решението в обжалваната му част и се претендира адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция на основание чл.38,ал.2 от ЗАдв.

Съдът, след като се запозна с акта, предмет на обжалване, наведените оплаквания, както и след преценка на събраните по делото доказателства, намери за установено следното:

Първоинстанционното решение е връчено на ответното застрахователно дружество на 20.01.2023 г., а въззивната жалба е подадена по пощата на 31.01.2023 г., съгласно положения пощенски печат, което е в двуседмичен срок от връчване на решението. Ето защо, тя е депозирана в срок от надлежна страна срещу подлежащ на въззивно обжалване валиден съдебен акт. Отнася се до размера на присъденото застрахователно обезщетение за неимуществени вреди – над 25 000 лв. до 55 000 лв. За пълнота следва да се посочи, че присъденото обезщетение за имуществени вреди, ведно със законната лихва, с посоченото решение, не е предмет на настоящото производство. След постановяване на първоинстанционното решение застрахователното дружество е изплатило това обезщетение и посочената законна лихва на ищцата, но извършеното плащане не води до неоснователност на иска за имуществени вреди, каквито твърдения се съдържат във въззивната жалба. Този иск е предявен и съответно уважен, като плащането след постановяване на съдебното решение има значение единствено в производството по изпълнение на това решение – няма да се пристъпи към принудително изпълнение, ведно с произтичащите от това изпълнение разноски.

Видно от исковата молба, ищцата посочва следните твърдения: 1.реализирано ПТП на 07.09.2020 г. по вина на водача на л.а. О.К. с рег.№ ** **** ** – Т.Н.Б., около 17,05 часа, на PDV **** км. *+**** ПТП, при което пострадала тежко, като пътник в лекия автомобил, 2.съставен констативен протокол и образувано досъдебно производство №100/2020 по описа на ОД на МВР П., 3.сключена валидна застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите с ответното застрахователно дружество ЗАД Д.Б.Ж.З. с полица №30120001410094, валидна от 29.05.2020 г. до 28.05.2021 г., 4.предявена застрахователна претенция на 07.12.2020 г., по която не е определено и заплатено обезщетение. Описва и причинените травми при ПТП и поставената диагноза – счупване на горния край на тибията /голям пищял/, закрито, фрактура кондили латералис тибия син, ВЛЦ полицис син. Лезио тенд. ектс. пол. син., като е проведено оперативно и медикаментозно лечение – открито наместване на фрактура с вътрешна фиксация тибия и фабула, пластика тендини, поставени са метална остеосинтеза на лява тибия и шина. Въпреки лечението и на 14.01.2021 г. посетила лекар с оплаквания от непълен обем на подвижност на лява колянна става и на лява глезенна става, оточен глезен и стъпало, оточен ляв палец, затруднени захвати, като се установила фрактура интраартикуларис базис оссис проксималис полицис синистра. След проведена физкултурна рехабилитация се получило минимално подобрене. Посочва, че пътният инцидент и причинил неочаквано множество болки и страдания, големи усилия в ежедневието, все още не можела да се изправя сама и да се обслужва, използвала проходилка, изцяло се променил начинът и на живот, ограничила социалните си контакти, станала тревожна и затворена, изолирана, раздразнителна, напрегната. Страданията и продължават и към настоящия момент, като възстановяването и все още не е приключило.

Ответното застрахователно дружество е подало отговор срещу исковата молба, с който същата се оспорва, като ответникът възразява срещу претендирания размер и счита, че ищцата е съпричинила за вредоносния резултат, тъй като не е била поставила предпазен колан.

По делото са представени писмени доказателства, назначени са съдебни експертизи, разпитани са свидетели.

Първоинстанционният съд е преценил, че са налице обективните и субективните признаци на деликтния състав на чл.45 от ЗЗД, както и, че следва да бъде ангажирана отговорността на застрахователя по застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите на основание чл.432,ал.1 от КЗ. По този въпрос относно основателността на исковата претенция не се спори. Не се спори и по въпроса за липса на съпричиняване от страна на ищцата. Във въззивното производство е спорен въпросът за размера на присъденото обезщетение - дали обезщетението за неимуществени вреди е съобразено с критериите по чл.52 от ЗЗД и дали е завишено. От значение за отговора на този въпрос са събраните доказателства, а именно медицинска документация, съдебните експертизи и свидетелски показания, които следва да бъдат преценени поотделно и в тяхната съвкупност.

Видно от съдебната медицинска експертиза, посочени са получените увреждания от ищцата като пряко следствие от пътния инцидент: закрито счупване на горния край /на външното плато/ на лявата голяма пищялна кост,

разкъсно-контузна рана на първи пръст на лявата ръка, открито счупване на основната фаланга на първи пръст на лявата ръка, разкъсване на разгъващото сухожилие на първи пръст на лявата ръка, контузия на главата, които са умерено тежки по степен. Фрактурите са довели до трайно затрудняване на движенията на левия долен крайник и на левия горен крайник, а останалите травми – до разстройство на здравето извън случаите по чл.128 и чл.129 от НК. Установява се проведеното лечение. Непосредствено след ПТП ищцата е приета за лечение в УМБАЛ С.Г. ЕАД – КОТ, където е извършена операция на първи пръст на лявата ръка с цел метална фиксация на счупената фаланга на пръста и зашиване на разкъсаното сухожилие на същия пръст. През същия ден е извършено и оперативно наместване и фиксация с метална плака на външното плато на лявата голяма пищялна кост. На седмия ден е изписана за домашно лечение. Четири месеца е била на легло. Провела е два курса рехабилитация. Пострадалата е изпитвала различни по интензитет болки и страдания по време на лечебния и възстановителен период – от леки до умерени, постепенно затихващи до степен да станат епизодични и да се появяват при натоварване на левите крак и ръка. Към момента при ходене използва помощно средство – бастун. При движение след 200 м. изпитва болки. Трудно се изкачва по стълби. Обемът на движенията на първия пръст на лявата ръка не е пълен. Невъзможни са движенията в крайната фаланга на първия пръст, а силата му е значително намалена, като не се очакват съществени подобрения, а за запазване на това състояние е необходима ЛФК. Няма данни за усложнения в оздравителния процес в представената медицинска документация.

В устните си обяснения вещото лице допълва, че не е възстановена силата на левия крайник на ищцата и е оправдано използването на бастун, както и че това състояние няма да се подобри предвид възрастта и – 81 г. към момента на прегледа. Посочва, че към настоящия момент е извадена поставената игла от пръста при металната фиксация, а относно крака – металните импланти не са извадени, тъй като е рискова операцията за това и, ако няма възпаление те остават за цял живот.

От назначената съдебно-психологическа експертиза се установява, че към момента на освидетелствуването не са установени патологични промени в психичните сфери, че ищцата не страда от психично заболяване и поведенчески разстройства. Наблюдава се леко повишена ситуативна тревожност, вкл. от чувството за безпомощност в процеса на възстановяването, като към момента стресът се преработва успешно, но не е преработен окончателно.

Съдът намира, че следва да кредитира констатациите на двете съдебни експертизи, тъй като са изготвени от специалисти на база медицинска документация и преглед на ищцата, и следователно са компетентни.

Събрани са гласни доказателства. За претърпените болки и страдания е разпитан свидетелят Н. Б., син на ищцата. От показанията му се установява, че научил за пътния инцидент от майка си, която му телефонирала, че са катастрофирали с баща му. Веднага отишъл на местопроизшествието, като ги заварил в колата. Майка му била доста зле, уплашена, с обърнат пръст, надут крак, затиснат от таблото. Със спешна помощ я извадили от колата и отишли в хирургите, където и оперирали първо пръста, а после и крака. След

изписването била четири месеца на легло, а след това започнали рехабилитациите, които и помогнали. Започнала да се движи с проходилка. Първоначално не излизала от стаята, но сега се придвижвала до двора. Чувствала неудобство, че друг се грижи за нея. Променила се.

Съдът намира, че следва да възприеме така събраните свидетелски показания, като единствени, непротиворечиви, дадени от очевидец за състоянието на ищеца, а и като съответстващи с останалите доказателства по делото при преценката по чл.172 от ГПК.

В чл.52 от ЗЗД е уредено възмездяването на неимуществените вреди. Обезщетението за тях се определя по справедливост, но винаги с преценка на конкретни обективно съществуващи обстоятелства. При определянето на неговия размер се отчитат вида на увреждането, интензитета му, влиянието му върху личността на пострадалия, времето за възстановяване, изпитаните болки, вкл. и към настоящия момент, работоспособността на пострадалия, нормативно определените лимити на застрахователните компании, социално икономическите и обществени условия в страната, както и се обсъждат всички конкретни обстоятелства, имащи значение в конкретния случай. В случая се установяват твърдените увреждания в исковата молба, част от които - счупване на пищялна кост, счупване на фаланга на пръст на ръката и разкъсване на разгъващото сухожилие на този пръст, са довели до трайно затрудняване движението на горен и долен леви крайници. Преценявайки вида на счупванията, проведените две оперативни лечения на ръката във връзка с поставяне и сваляне на метална игла, операцията на крака, където също са поставени метални импланти, но е рискова последваща операция за премахването им с оглед възрастта на ищцата, времето, през което ищцата е била на легло, интензитета на болките, психическото състояние и все още не преживения стрес, състоянието на ищцата към настоящия момент, настъпилата промяна, невъзможността да се възстанови така, както преди ПТП, спрямо условията в страната и установените застрахователни лимити, справедлив размер за обезщетение за неимуществени вреди в съответствие с чл.52 от ЗЗД се явява сумата от 55 000 лв. Тази сума следва да се заплати от застрахователното дружество за изпитаните болки и страдания от страна на ищцата. До този извод е достигнал и първоинстанционният съд, поради което неговото решение следва да бъде потвърдено в осъдителната му обжалвана част – за сумата над 25 000 лв. до 55 000 лв. Неоснователни се явяват оплакванията във въззивната жалба, тъй като ищцата е провела лечение след ПТП и рехабилитация, която и е помогнала за сегашното и състояние – да може да се движи с бастун. Въпреки приключването на оздравителния процес, са настъпили промени в нейното състояние, които ще останат до края на живота и и няма да отшумят. Поради което не са подценени факти, съответно не са надценени факти, от страна на първоинстанционния съд, от което следва въззивната жалба да се остави без уважение.

По отношение на разноските - с оглед резултата по делото застрахователното дружество следва да заплати на адвокат Р. М. адвокатско възнаграждение на основание чл.38,ал.2 от ЗАдв. в размер на 3 660 лв. с ДДС.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА постановеното решение №407 от 08.12.2022 г. по търг.дело №454/2021 г. по описа на Окръжен съд П. в осъдителната му част, с която ЗАД Д.Б.Ж.З. е осъдено да заплати на В. Я. Б. сумата над 25 000 лв. до 55 000 лв., представляваща застрахователно обезщетение за причинените и неимуществени вреди - болки и страдания от непозволено увреждане, вследствие на ПТП, настъпило на 07.09.2020 г. по вина на водача на л.а. О.К. с рег.№ ** ***** ** – Т.Н.Б. , около 17,05 часа, на PDV ***** км. *+*** ПТП, ведно със законната лихва, считано от 05.03.2021 г. до окончателното изплащане.

Осъжда ЗАД Д.Б.Ж.З. да заплати на адвокат Р. М. адвокатско възнаграждение на основание чл.32,ал.2 от ЗАдв. в размер на 3 660 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____